

Det er blevet sagt baade af Ministeren og af dem, der ville ham det vel, at vi ere ude af Stand til at reformere den militære Retspleje, fordi den borgerlige Retspleje endnu ikke er reformeret, og fordi det kan vare saa forfærdelig længe eller, lad os sige, mere eller mindre længe, inden den bliver reformeret. Jeg kan umulig anerkende denne Grund. Et Sted skulle vi jo begynde. Naar vi nu have fat i den militære Retspleje, og vi gaa efter den fornuftige, klare og sagkyndige Anvisning, som det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) har givet, og udskille alle de civile Sager af den militære Retspleje, faa vi kun et ganske lille specielt Punkt tilbage, nemlig den militære Strafferetspleje, med hvilken vi maa kunne blive færdige, da vi vist alle have en god Villie til at gøre den færdig saa hurtigt og saa godt som muligt. Saa var Vejen brudt, og saa var det Arbejde, vi gjorde i denne Sag, ikke spildt. Det var ikke et Arbejde, der viste bag ud, men et Arbejde, som viste fremad, og som kunde være os til Hjælp, naar vi senere skulle i Lag med den borgerlige Retspleje. Jeg kan altsaa ikke slaa mig til Taals med, at vi ikke skulde kunne arbejde paa denne Sag, før det andet Spørgsmaal er løst; jeg synes, det er mørk Tale.

Der er Grunde nok til, at vi hverken i dette Aar eller i det kommende kunne give os til at lave en delvis Reform af den militære Retspleje og saa lade Underretterne, de almindelige Krigsretter, blive ved at være, som de ere. Thi det er klart, at hvad enten disse Underretter ere, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) skildrede dem eller som det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen Halsted) skildrede dem, saa ere de, som de ere, og de ere langt fra moderne. Der stemmes i Klasser, hvilket fører til, da der er to i hver Klasse, at Halvdelen, de 6 af Medlemmerne, lige saa godt kunde undværes, som de kunne være til Stede i Retten. Deres Stemmer have kun nogen Værdi, hvis de ere enige med deres Kammerat; men hvis en er uenig med sin ældre Kammerat, annulleres hans Stemme.

Det er nu blevet sagt af den højtærede Minister, at Medlemmerne af Krigsretten saamænd gerne maa sidde ned alle sammen: Men blot det, at der kan diskuteres om, hvorvidt man maa sidde ned eller skal staa op, naar man er edsvoren Dommer og skal holde Ret over Medmenneskers Liv og Velfærd, synes jeg er for-

argeligt. Der er for mig noget forargeligt i, at noget saadant kan gaa roligt og glat ud af Talerne og ind i Tilhørerne uden at vække Anstød. En Reform staaar for mig som ganske nødvendig her. Hvis jeg aftjener min Værnepligt som menig Infanterist, og jeg kaldes til at sidde i en Krigsret, skal der siges til mig i samme Øjeblik, jeg træder ind og bliver edsfæstet: Nu er De ikke menig Infanterist mere, nu er De Dommer i en Krigsret, her gælder ingen Rangforskkel, her har den menige samme Rang som Generalløjtnanten, thi alle ere Medlemmer af den samme Ret, og deres Stemmer have samme Værdi.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen):

Jeg ønsker blot at gøre en kort Bemærkning til den ærede sidste Taler. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Rigsdagen befinder sig i en Kælder. Jeg ved ikke, hvilke Slutninger han drog deraf, det blev mig ikke ganske klart. (*Alfred Christensen*: Det er en Gravkælder!) Naa lige meget. Det ærede Medlem drog den Slutning deraf, at saa vare vi i Nærheden af Jorden, ikke sandt? Men naar man er i Nærheden af Jorden, skulde man dog tro, man havde god Løjlighed til at undersøge det, man umiddelbart skulde beskæftige sig med, og hvis det ærede Medlem havde gjort det og læst Forslaget igennem, vilde han ikke behøve at insinuere, at Forslaget er saaledes, at Ministeren for de enkelte Tilfælde vil udnævne Dommerne saaledes, at de blive i Stand til netop at praktisere den Mening, Ministeren havde. Der staaar nemlig udtrykkeligt i Lovforslaget, hvorledes det gaar til, at Dommerne skulle sidde paa Tid og ikke for det enkelte Tilfælde.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Alfred Christensen: Hvis den højtærede Minister, hvad man ikke kan forlange paa Grund af den lange Afstand, der er mellem Ministeren og det menige Medlem, havde hørt, hvad jeg sagde, kunde han ganske have sparet sig den Bemærkning, han nu fremkom med. Det, jeg sagde, var, at hvad enten Ordningen bliver den, at Appellinstansen bliver et fast blivende Institut med Udnævnelse een Gang for alle, eller den, at Instansen udnævnes for hvert enkelt Tilfælde, vilde, hvis Instansen f. Eks. skulde træde i Virksomhed